

RESSÒ DE LA PARAULA

El vot

Sens dubte en política hem de tenir cura del germà. Això és encara més clar quan una anàlisi profunda de les causes de la seva necessitat conclou que la seva pobresa és culpa nostra.

No oblidem la complexitat del repte moral que tenim davant, si volem votar responsablement, d'acord amb les nostres conviccions. Queden molts interrogants oberts. Sense passar-nos de la ratlla, és a dir, sense perdre l'equanimitat i l'equilibri, hem d'aprendre l'art del discerniment polític practicant una sana sospita. Què hi ha realment darrere de les paraules i de les imatges per les quals arribem a conèixer els diferents programes polítics?

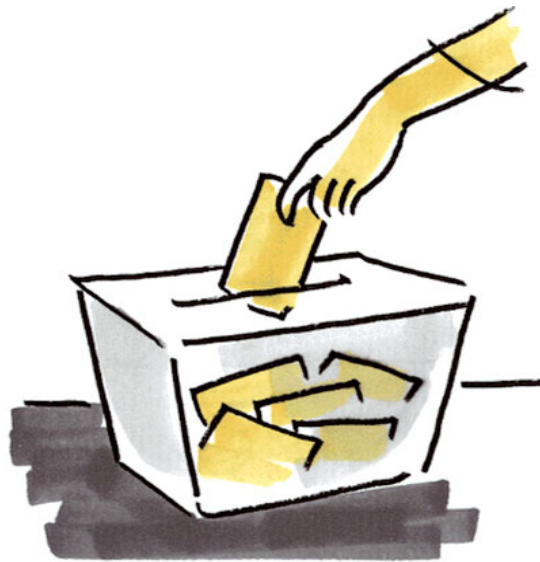
Algunes guies per discernir bé en política:

1. En general el polític s'adreça a nosaltres com a «poble». Hem dit que ha de ser així, sempre que això signifiqui superar els individualismes i alhora siguin respectats els drets de les minories i de les persones concretes. Però ¿no s'han d'ampliar avui cada vegada més les fronteres? Encara que no fem servir la paraula, ¿no hem considerar «com a paisans» tots aquells que vénen al nostre món de la sobreabundància buscant treball i pa? ¿No existeixen també «egoismes col·lectius», que obeeixen al lema de «primer els de casa»?

2. D'altra banda, l'esment dels pobres i marginats no està absent dels discursos polítics. Però no tots els qui parlen dels pobres treballen efectivament a favor seu. Amb la paraula «pobres» en els discursos es pot fer molta demagògia. I amb

imatges i gestos realitzats davant les càmeres es poden guanyar molts vots.

3. A més, un bon escrutador de la veritat en els discursos polítics ha de fixar-se, no només en el que diuen, sinó també en el que no diuen. Sobre tot tractant-se de discursos radicals, d'aquests

que semblen dir les coses molt clares. Perquè les diferències entre les opcions polítiques en general es deuen a accents d'un o un altre dels valors polítics. Però, quan ens aproximem als extrems, ja no es tracta d'accents, sinó d'afirmació exclusiva d'un valor, al mateix temps que es van silenciament els contraris, com a qüestions «inconvenients». Així, uns parlaran de repartir la riquesa, però no

diran d'on la trauran; uns altres diran que cal produir aquesta riquesa, però no diran a costa de què o de qui; uns cridaran al canvi, però no aclariran si aquest canvi conduirà a la pèrdua de la identitat democràtica; uns altres apel·laran a una estricta regulació i al predomini de tot el que sigui «públic» i col·lectiu en nom de la igualtat, però no diran què faran de la creativitat i la lliure iniciativa ciutadana; uns defensaran la llibertat, però no especificaran si pensen en la llibertat individual, que desemboca en el triomf del més fort, o de la llibertat «col·lectiva», interpretada per ells mateixos, desembocant en una dictadura... El cas és que al món de la política trobem freqüents contradiccions: països molt pròspers amb elevades taxes de desigualtat i països molt igualitaris amb nivells altíssims de misèria...

Lluny de nosaltres voler fer l'efecte de cridar a l'escepticisme polític. Tot el contrari. Només desitgem convidar a l'exercici lliure i responsable del discerniment polític. La Doctrina Social de l'Església, que desitgem seguir quan votem, neix de l'Evangeli. L'Evangeli, en això, no dóna receptes, però sí moltes crides a tenir els ulls ben oberts: «Guardeu-vos dels falsos profetes... Pels seus fruits els coneixereu» (Mt 7,15-16); «Sigueu astuts com les serps i senzills com els coloms» (Mt 10, 16).

És clar que Déu compta amb el teu vot.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Us donaré governants com els desitja el meu cor...» (I)

En plena campanya electoral i a les portes ja d'unes noves eleccions, una amiga em va formular una pregunta: «En els temps bíblics, com designaven les autoritats?»

La resposta és molt complexa perquè els relats bíblics cobreixen una ampla franja de vint segles amb notables canvis socials, ocasionals uns i altres provocats intencionadament. A més, trobem procedències

ben variades (des del simple ciutadà nomenat rei, fins al qui, de família reial, ho és per successió dinàstica. Vegem-ne alguns casos:

El primer personatge que congrega les famílies hebrees i dirigeix el poble d'Israel, **Moisés**, fou escollit directament per Déu. Moisés pasturava el ramat del seu sogre pels indrets del Sinaí i fou cridat per Déu: «Déu li digué: Ara jo t'envio al faraó; vés-hi

i fes sortir d'Egipte els israelites, el meu poble» (Ex 3,10). Moisés es resistirà a acceptar aquesta missió. Però, davant Déu, no hi ha escapatòria. I Moisés anirà a Egipte i, després de moltes proves, alliberarà el seu poble, el farà travessar el Mar Roig i el conduirà pel desert fins a les fronteres del país de Canaan.

Encara per iniciativa divina, però a través del seu profeta Samuel, fou

la unció de **Saül**, primer rei d'Israel. Tot i que aquí les circumstàncies no són tan, diguem, «glorioses». Quix, el benjaminita, pare de Saül, va perdre el ramat de someres i envià el seu fill amb els mossos a cercar-les. Van visitar el vident, el profeta. Aquell dia, Samuel unguí Saül rei d'Israel. Era el més alt i fort de tots (ISa 9).

ECO DE LA PALABRA

El voto

Sin duda en política hemos de cuidar del hermano. Esto es todavía más claro cuando un análisis profundo de las causas de su necesidad concluye que su pobreza es culpa nuestra.

No olvidamos la complejidad del reto moral que tenemos delante, si queremos votar responsablemente, de acuerdo con nuestras convicciones. Quedan muchos interrogantes abiertos. Sin pasarnos de la raya, es decir, sin perder la ecuanimidad y el equilibrio, hemos de aprender el arte del discernimiento político practicando una sana sospecha. ¿Qué hay realmente detrás de las palabras y de las imágenes por las que llegamos a conocer los diferentes programas políticos?

Algunas guías para discernir bien en política:

1. En general el político se dirige a nosotros como «pueblo». Hemos dicho que ha de ser así, siempre que ello signifique superar los individualismos y al mismo tiempo sean respetados los derechos de las minorías y de las personas concretas. Pero ¿no se han de ampliar hoy cada vez más las fronteras? ¿Aunque no usemos la palabra, no hemos de considerar «como paisanos» a todos aquellos que vienen a nuestro mundo de la sobreabundancia buscando trabajo y pan? ¿No existen también «egoísmos colectivos», que obedecen al lema de «primero los de casa»?

2. Por otra parte, la mención de los pobres y marginados no está ausente de los discursos políticos. Pero no todos los que hablan de los pobres trabajan efectivamente en su favor. Con la palabra «pobres» en los discursos se puede hacer mucha demagogia. Y con imágenes y gestos realizados ante las cámaras se pueden ganar muchos votos.

3. Además, un buen escrutador de la verdad en los discursos políticos ha de fijarse, no sólo en lo que dicen, sino también en lo que callan. Sobre todo tratándose de discursos radicales, de esos que parecen decir las cosas muy claras. Porque las diferencias entre las opciones políticas en general se deben a acentos de uno u otro de los valores políticos. Pero, según nos aproximamos a los extremos, ya no se trata de acentos, sino de afirmación exclusiva de un valor, al tiempo que se van silenciando los contrarios, como cuestiones «inconvenientes». Así, unos hablarán de repartir la riqueza, pero no dirán de dónde la sacarán; otros dirán que hay que producir esa riqueza, pero no dirán a costa de qué o de quién; unos llamarán al cambio, pero no aclararán si ese cambio conducirá a la pérdida de la identidad democrática; otros apelarán a una estricta regulación y al predominio de todo lo «público» y colectivo en nombre de la igualdad, pero no dirán qué harán de la creatividad y la libre iniciativa ciudadana; unos defenderán la libertad, pero no especificarán si piensan en la libertad individual, que desemboca en el triunfo del más fuerte, o de la libertad «colectiva», interpretada por ellos mismos, desembocando en una dictadura... El caso es que en el mundo de la política hallamos frecuentes contradicciones: países muy prósperos con elevadas tasas de desigualdad y países muy igualitarios con niveles altísimos de miseria...

Lejos de nosotros querer dar la impresión de llamar al escepticismo político. Todo lo contrario. Sólo deseamos invitar al ejercicio libre y responsable del discernimiento político. La Doctrina Social de la Iglesia, a la cual deseamos seguir cuando votamos, nace del Evangelio. El Evangelio no da en esto recetas, pero sí muchas llamadas a tener los ojos bien abiertos: «Guardaos de los falsos profetas... Por sus frutos los conoceréis» (Mt 7,15-16); «Sed astutos como serpientes y sencillos como palomas» (Mt 10,16).

Está claro que Dios cuenta con tu voto.

† **Agustín Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Pregant pel treball pastoral dels preveres

Des de fa 18 anys, un grup de mares i pares de capellans de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa es reuneixen regularment sota el nom de la Mare de Déu de la Mercè, per pregar pel treball pastoral dels preveres i per les vocacions sacerdotals. El passat 14 de juny, a les 13 h,

van celebrar la darrera reunió del curs, amb la celebració de l'eucaristia presidida per l'arquebisbe de Barcelona, al Seminari Conciliar, i el posterior dinar de germanor.

Durant el curs, les reunions es realitzen els primers dijous de cada mes, a les 17 h, al Seminari Conciliar de Barcelona.

Final de curs al Seminari Conciliar

Va celebrar-se dimecres 8 de juny, amb la pregària de vespres i eucaristia a les 20 h, presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, i concelebrada pel bisbe de Sant Feliu, Agustí Cortés, el rector i formadors del Seminari i altres preveres. Van participar els seminaristes majors i menors. Abans de la missa, el bisbe Agustí es va reunir amb els sis seminaristes de Sant Feliu, per compartir els projectes pastorals de cadascú durant l'estiu. La celebració va acabar amb un tradicional sopar festiu i fratern.

Trobadra de catequistes arxiprestat St. Vicenç

El passat dissabte 4 de juny, les catequistes de l'arxiprestat de Sant Vicenç dels Horts es van trobar per celebrar el final de curs. El moment central de la celebració va ser l'eucaristia; després de la taula del Senyor, es va compartir una bona paella i cireres de Torrelles de Llobregat. El resultat va ser un dia de germanor en el qual compartir les experiències de tot el curs.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

El Tridu Pasqual en el Jubileu de la Misericòrdia

La nostra reflexió sobre la misericòrdia de Déu ens introdueix avui en el Tridu Pasqual. Viurem el Dijous, el Divendres i el Dissabte Sant com a moments forts que ens permebran entrar cada vegada més en el gran misteri de la nostra fe: la resurrecció de nostre Senyor Jesucrist. Tot, en aquests tres dies, parla de misericòrdia, perquè fa visible fins on pot arribar l'amor de Déu. Escoltarem la narració dels últims dies de vida de Jesús. L'evangelista Joan ens ofereix la clau per a comprendre'n el sentit profund: «Ell, que havia estimat els seus que eren al món, els es-

timà fins a l'extrem» (Jn 13,1). L'amor de Déu no té límits. Com repetia sovint sant Agustí, és un amor que va «fins a la fi sense fi». Déu s'ofereix veritablement tot per a cadascun de nosaltres i no escatima res. El Misteri que adorem en aquesta Setmana Santa és una gran història d'amor que no coneix límits. La Passió de Jesús dura fins a la fi del món, perquè és una història de compartir els sofriments de tota la humanitat i una presència permanent en la vida personal de cadascun de nosaltres.

En resum, el Tridu Pasqual és el memorial d'un drama d'amor que

ens dona la certesa que mai no serem abandonats en les proves de la vida. Tot és un gran misteri d'amor i de misericòrdia. Les nostres paraules són pobres i insuficients per expressar-ho plenament. Deixem-nos omplir amb aquesta misericòrdia que ens ve a l'encontre; i aquests dies, mentre tenim la mirada fixada sobre la passió i la mort del Senyor, acollim en el nostre cor la grandesa del seu amor i, com la Verge el Dissabte, en silenci, a l'espera de la Resurrecció.

(Dimecres, 23 de març de 2016.)

Trobades d'animadors de cants a Montserrat

Aquesta iniciativa, que té origen als anys 70 de la mà del P. Gregori M. Estrada i Gammisans, osb, aporta una formació en la dimensió musical, litúrgica, espiritual i de creixement com a persona, amb forts lligams d'amistat... Tot això, en un ambient casolà i a l'hora d'anar per feina, un ambient distès però a la vegada exigent, amb un fer amable i delicat... Hi ha estones de treball, de compartir la vida de pregària, de xerrades formatives, temps d'excursió, sortides a les nits fent les cantades a les places del Monestir... i tot amb un ambient molt sa.

La temàtica d'aquest curs serà la direcció musical. La primera edició serà del 25 al 30 de juliol, a càrrec de Joaquim Piqué; la segona, de l'1 al

6 d'agost, amb Esteve Costa; la darrera, del 15 al 20 d'agost, conduïda per Laia Santanach. La ponència central per a totes serà presentada per

Andreu Martínez, monjo de Montserrat, sobre la importància de la música per a la vida i per a la pregària comunitària. Més informació i inscripcions (fins a l'1 de juliol): trobades-

cant@abadiamontserrat.net - www.trobadesanimadorsdecant.cat - tel. 938 777 766.

Valoració de l'any des de les delegacions

Gairebé la totalitat dels delegats diocesans van participar a la reunió de final de curs que es va realitzar dimecres 8 de juny a la tarda, a la Casa de l'Església. L'objectiu fonamental va ser realitzar una valoració de la vida de l'any, per àmbits pastorals, a la llum dels objectius del Pla Pastoral i de l'Any Sant de la Misericòrdia. En alguns sectors va reluir més un aspecte o l'altre, però per tot arreu es van apreciar passos fets per concretar el Pla Pastoral i per créixer en misericòrdia, donada i rebuda.

Curs «Religió catòlica a Primària»

El proper divendres, 1 de juliol, comença aquest curs de formació per a docents que la Delegació diocesana d'Ensenyament ha organitzat. Està reconegut pel Departament d'Ensenyament de la Generalitat, i planteja un desenvolupament del currículum de la matèria de religió al nivell d'Educació Primària. De l'1 al 8 de juliol, de 9 a 14 h. Matrícula ordinària 25 €; matrícula bonificada (estudiants i aturats) 15 €. Inscripcions: <https://www.facebook.com/ddensenyament>.

AGENDA

► **Final de curs a la Cúria.** El proper divendres, 1 de juliol, a les 13 h, els treballadors i voluntaris que col·laboren a la Casa de l'Església celebraran el final de curs amb una eucaristia a la capella de la Casa, presidida pel bisbe Agustí, i a continuació un pica-pica de germanor.

► **Cursos intensius per «escriure» una icona.** Del 25 al 30 de juliol i de l'1 al 6 d'agost, a l'Albà (prop de Santes Creus). Amb el mestre iconogràfic Nicolai Saftiu.

Grup reduït. Per a informació i allotjament: Casa de Maria, tel. 633 580 151. Data límit d'inscripció: 9 de juliol.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

27. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Am 2,6-10.13-16 / Sl 49 / Mt 8, 18-22]. Sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i doctor de l'Església; Mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la Seguretat Social i del cos de sanitat; sant Ladislau, rei hongarès; sant Zoile, mr.; Tomàs d'Orvieta, rel. servita.

28. □ Dimarts [Am 3,1-8;4,1-12 / Sl 5 / Mt 8,23-27]. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i màrtir, deixeble de Policarp d'Esmirna; sant Pau I, papa (757-767); sant Argimir, monjo i màrtir; santa Marcel·la, màrtir.

29. ■ Dimecres [Fets 12,1-11 / Sl 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16, 13-19]. St. Pere (o Qufes), de Bet-

saida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I); santa Maria, mare de Joan-Marc; sant Cir, bisbe de Gènova.

30. ■ Dijous [Am 7,10-17 / Sl 18 / Mt 9,1-8]. Sants protomàrtirs de Roma, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emilià, vg.

JULIOL

1. ■ Divendres [Am 8,4-6.9-12 / Sl 118 / Mt 9,9-13]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisés i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. ■ Dissabte [Am 9,11-15 / Sl 84 / Mt 9,14-17]. Sants Procés i

Martinià, mrs.; sants Bernadí Reolino, Joan Francesc Regis i Francesc de Gerónimo, i els beats Julià Mounoir i Antoni Balducci, prev. jesuïtes i mrs.

3. ■ Diumenge vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Is 66,10-14c / Sl 65 / Ga 6,14-18 / Lc 10,1-12.17-20]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicilià, 682-683); beata Maria Anna Moggas Fontcuberta, verge (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fundadora de les Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

Diuenge XIII de durant l'any

COMENTARI

Deixeu-vos guiar per l'Esperit

El Senyor digué a Elies: «Ungeix Eliseu perquè sigui el teu successor com a profeta». Llavors Elies va fer com si passés de llarg amb un gest provocatiu que anticipa el del Ressuscitat davant els d'Emmaús. I a la vegada Elies li tirà a sobre el mantell de profeta: signe de la seva identitat.

Primer l'Apòstol proclama el fet alliberador: *Crist ens ha alliberat de l'esclavatge de la Llei*. Després diu: *perquè siguem lliures*.

La finalitat motiva l'exhortació: *Mantingueu-vos així —lliures—. No us sotmeteu altra vegada al jou*.

Aclarit de què hem estat alliberats, resta explicar per a què: *Mireu de no convertir la llibertat en un pretext per a fer el vostre propi gust*.

Ben al contrari: *Deixeu-vos guiar per l'Esperit*.

Reclamar la llibertat per a justificar *el propi gust* és llibertinatge. Invocar l'Esperit per a opcions egoistes és atemptar contra l'Esperit Sant.

Jesús *resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem* en «viatge» teològic vers la Passió.

Buscant *al·lotjament en un poblet de samaritans, la gent no el volgué rebre*: no per rebuig al seu missatge, sinó perquè *s'encaminava a Jerusalem*. Això provoca la pretensoió de Jaume i Joan: *Voleu que manem que baixi foc del cel i els consumeixi?* (com Elies a 2Re 1,10). Jesús no els féu cas.

Tres sentències subratllen la serietat de la crida a seguir Jesús: a) *El Fill de l'home no té on reposar el cap*: optar per seguir Jesús és assumir el seu estil de vida itinerant i pobre. b) *Deixa que els morts enterrin els seus morts*: no facis dels deures humans un pretext per oblidar els deures vers Déu. *Tu —cridat a seguir Jesús— vés a anunciar el Regne de Déu*. c) *Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és apte per al Regne de Déu*: l'amor de fidelitat a Déu ha de ser prioritari per il·luminar i enfortir tots els altres valors. La imatge de *l'arada* evoca *Eliseu que immolà els bous amb que llaurava, i se'n anà amb Elies*.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del primer llibre dels Reis

(1Re 19,16b.19-21)

En aquell temps, el Senyor digué a Elies: «Ungeix Eliseu, fill de Safat, d'Abel-Mehulà, perquè sigui el teu successor com a profeta.» Elies se'n anà, i trobà Eliseu, fill de Safat, que llaurava amb dotze parelles de bous. El mateix guiava la dotzena parella. Elies va fer com si passés de llarg i li tirà a sobre el seu mantell de profeta. Eliseu deixà els bous, corregué darrere Elies i li digué: «Vaig a besar el pare i la mare i vindré amb tu.» Elies li digué: «Vés, torna a casa teva. Què t'he fet jo per impedir-t'ho?» Ell se'n tornà, prengué la parella de bous, els matà, va coure la carn amb la fusta dels arreus, convidà la gent i se'ls van menjar. Després se'n anà amb Elies i era el seu ajudant.

▶ Salm responsorial (15)

R. *Senyor, heretat meua i calze meu.*

Guarda-me Déu meu, en vós trobo refugi. / Jo dic: «Senyor, ningú com vós no em fa feliç.» / Senyor, heretat meua i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. R. Beneït sigui el Senyor que em dóna seny. / Fins a les nits m'amonesta el meu cor. / Sempre tinc present el Senyor, / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se'n alegra i en faig festa tot jo, / fins al meu cos reposa confiat: / no abandonareu la meua vida enmig dels morts, / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al vostre costat, delícies per sempre. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 5,1.13-18)

Germans, Crist ens ha alliberat de l'esclavatge i vol que siguem lliures. Mantingueu-vos així. No us sotmeteu altra vegada al jou de l'esclavatge. Vosaltres, germans, heu estat cridats a ser lliures. Mireu només de no convertir la llibertat en un pretext per fer el vostre propi gust. Si us estimeu, poseu-vos al servei els uns dels altres. Perquè la Llei es troba tota en un sol precepte: «Estima els altres com a tu mateix.» Però si us mossegueu i us devoreu mútuament, penseu que acabareu destruint-vos. Ara, doncs, us dic: Deixeu-vos guiar per l'Esperit, i no satisfeu els capricis de la carn. Perquè la carn es deleix contra l'Esperit i l'Esperit contra la carn. Esperit i carn lluiten l'un contra l'altre, per a no deixar-vos fer allò que voldríeu. Si us deixeu conduir per l'Esperit, no esteu subjectes a la Llei.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

(Lc 9,51-62)

Quan s'acostaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, ell resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem. Envià alguns que s'avancesin, i ells, tot fent camí, entraren en un poblet de samaritanes per buscar-hi allotjament. Però la gent no el volgué rebre, perquè s'encaminava a Jerusalem. En veure això, els seus deixebles Jaume i Joan li digueren: «Senyor, voleu que manem que baixi foc del cel i els consumeixi?» Però Jesús es girà i els renyà. I se'n anaren a un altre poblet. Mentre feien camí algú li digué: «Us seguiré pertot arreu on anireu.» Jesús li respongué: «Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap.» A un altre, Jesús li digué: «Vine amb mi.» Ell li contestà: «Senyor, permeteu-me primer d'anar-me'n a casa, fins que hauré enterrat el meu pare.» Jesús li diu: «Deixa que els morts enterrin els seus morts, i tu vés a anunciar el regne de Déu.» Un altre digué a Jesús: «Vinc amb vós, Senyor, però permeteu-me primer que digui adéu als de casa meua.» Jesús li respongué: «Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és apte per al regne de Déu.»

▶ Lectura del libro primero de los Reyes

(1Re 19,16b.19-21)

En aquellos días el Señor dijo a Elías: A Eliseo, hijo de Safat, de Abel Mejolá, le ungirás profeta en tu lugar. Elías se fue de allí en busca de Eliseo, al que encontró arando. Tenía delante de sí doce yuntas de bueyes, y él araba con la duodécima. Elías pasó junto a él y le echó encima su capa. Eliseo, entonces, dejó los bueyes, corrió detrás de Elías y le dijo: «Déjame dar un beso a mi padre y a mi madre, y luego te seguiré». Elías respondió: «Anda, vuélvete; pero ten en cuenta lo que he hecho contigo». Se apartó de Elías, tomó la yunta de bueyes y la inmoló; y con los aperos de los bueyes coció la carne y la repartió a la gente para que la comiera. Luego se levantó, siguió a Elías y fue su servidor.

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Tú, Señor, eres el lote de mi heredad.*

Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti; / Yo digo al Señor: «Tú eres mi bien.» / El Señor es el lote de mi heredad y mi copa; / mi suerte está en tu mano. R. Bendeciré al Señor, que me aconseja, / hasta de noche me instruye internamente. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa serena. / Porque no me entregarás a la muerte, / ni dejarás a tu fiel conocer la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Ga 5,1.13-18)

Cristo nos ha liberado para que seamos hombres libres; permaneced firmes y no os dejéis poner de nuevo el yugo de la esclavitud. Hermanos, vosotros habéis sido llamados a ser hombres libres; pero procurad que la libertad no sea un pretexto para dar rienda suelta a las pasiones, antes bien, servíos unos a otros por amor. Porque toda la ley se resume en ese precepto: Amarás a tu prójimo como a ti mismo. Pero si os mordéis y devoráis los unos a los otros, llegaréis a destruirlos mutuamente. Yo os digo: Dejaos conducir por el Espíritu, y no os dejéis arrastrar por las apetencias de la carne. Porque la carne lucha contra el espíritu, y el espíritu contra la carne; pues estas cosas están una frente a la otra para que no hagáis lo que queréis. Pues si os dejáis conducir por el Espíritu, no estáis bajo la ley.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas

(Lc 9,51-62)

Al llegar el tiempo de su partida de este mundo, Jesús resolvió ir a Jerusalén, y envió mensajeros por delante. Éstos entraron en una aldea de samaritanos para prepararle alojamiento. Pero los samaritanos no lo recibieron porque iba camino de Jerusalén. Al ver esto, los discípulos Santiago y Juan dijeron: «Señor, ¿quieres que digamos que baje fuego del cielo y los consuma?». Jesús se volvió hacia ellos y los reprendió. Y se fueron a otra aldea.

Mientras iban de camino, uno le dijo: «Te seguiré adondequiera que vayas». Jesús le dijo: «Las raposas tienen madrigueras y las aves del cielo nidos, pero el hijo del hombre no tiene donde reclinar la cabeza». Dijo a otro: «Sígueme». Y él respondió: «Señor, déjame antes ir a enterrar a mi padre». Y le contestó: «Deja que los muertos entierren a sus muertos; tú ven a anunciar el reino de Dios». Un tercero dijo a Jesús: «Yo te seguiré, Señor, pero permíteme que me despida antes de mi familia». Y Jesús le dijo: «El que pone la mano en el arado y mira atrás no es apto para el reino de Dios.»